

Почати з кінця

КУПИТИ

Жінки з роду Емі мають особливий дар... Чи прокляття? Річ у тім, що в момент першого поцілунку з чоловіком вони бачать видіння, чим закінчаться їхні стосунки. З одного боку, це зручно - немає потреби гаяти годину на "не тих" людей, але що, коли всю життя так і міне в пошуках Того Самого? На весіллі своєї подруги після вживання чималої кількості алкоголю Емі цілується із трьома чоловіками і бачить три видіння. Два з них погані, але третє наповнює її невимовним захопленням і щаст'єм... Є лише одна проблема – як дізнатися, кого ж саме воно стосується? За підтримки друзів Емі починає розслідування...

*Усім людям, яким потрібно
більше поцілунків у житті*

1

Ми лежимо обличчям до обличчя, подушка до подушки, серце до серця. Світло приглушене, і я чую слабкий шум хвиль, що набігають на пісок і стиха хлюпочуть. Його поцілунок буквально за подих від мене. І все ж я мушу стримуватися. Вкрай важливо, щоб я не вийшла за межі цієї спокусливої, хвилюючої стадії «він-чи-не-він?». У суботу я йду на весілля, що радше нагадуватиме зустріч випускників, і я повинна мати переконливий вигляд, коли мої колишні однокласники запитають: «Ну що, Емі, ти з кимось зустрічаєшся?». Мій план полягає в тому, щоб загадково усміхнутися і зізнатися: «Є дехто, але ми познайомилися зовсім нещодавно, тому я не хочу наврочити». Якщо я його поцілую, то не зможу цього сказати.

— Ну? — запитує він, його очі бігають по моєму обличчю з таким закоханим виглядом, що я майже відчуваю, як його вії, губи та кінчики пальців ковзають по моїй шкірі.

Я роблю вдих, гостро відчуваючи, як надмірно здіймаються й опускаються мої груди, видаючи мій потяг. Я хочу сказати йому «так». Одне слово — і його обличчя засяяло б, він міг би навіть закричати. Але я стримуюся, бо мушу бути абсолютно впевненою. Це серйозний крок. Я не можу дозволити собі ще одне погане рішення. Він зітхає і перевертається на спину, відчувши, що мені потрібно трохи простору. Я затримую на ньому погляд, вивчаючи його профіль і думаючи про те, як було б чудово пізнати цього чоловіка з усіх боків.

— Це справді приємно, — визнаю я.

Він киває і повертає голову до мене:

— Твердий, але піддатливий.

— М-м-м, — вимовляю я, занурюючись глибше. —

Я могла б лежати тут цілий день.

— Бажаєте спробувати той з ефектом пам'яті ще раз,
щоб бути впевненою?

Я просто дівчина, яка лежить на ліжку і просить хлопця-консультанта допомогти їй обрати матрац. І я хочу його купити, справді хочу. Я шукаю ідеальний варіант, такий, що буде дарувати мені задоволений видих, коли я лягатиму на нього вночі, такий, що повторюватиме контури мого тіла, огортатиме і підтримуватиме мене, такий, що навіватиме солодкі сновидіння. Я б також віддала перевагу тому, що не потребує системи мотузок і шківів, щоб підняти мене вранці у вертикальне положення. Не думаю, що я прошу занадто багато, — лише один ідеальний матрац. Проданий мені Містером Тим Самим.

Це, може, й досить нетрадиційний спосіб знайти кохання, але, виявляється, мало хто з чоловіків настільки ж уважний, як продавці матраців, — особливо, коли ви шукаєте розкішний матрац ручної роботи. Я збиралася зачекати з покупкою, доки не опинюся в своїй першій квартирі як власниця, але пошуки колоритного, просторого помешкання не просуваються так швидко, як я сподівалася. Коли пружина пронизала зношену тканину мого старого матраца, і штрикнула мене, як той штопор, я вирішила, що чекати більше не можна. Але навіть це виявилось справжнім випробуванням.

У першому ж місці, куди я завітала, продавець середнього віку був надто моторошним і надокучливим. Коли він зміряв поглядом мої груди і сказав, що бачить, що я не сплю на животі, я рушила до дверей, але по дорозі він спіймав мене на тому, що я заздрісно дивилася на пару, яка обіймалася на матраці «Sleepzee».

— Ми також продаємо подушки для всього тіла. — Він поспішив за мною. — Дослідження показують, що, відтворюючи емоції, що асоціюються з обіймами, ви можете дозволити своєму розуму відпочити і насолоджуватися відчуттям спокою.

Я подивилася на довгі, оббиті тканиною колони, що чекали на людську компанію, а потім повернулася до нього:

— Вони бувають у формі Джейсона Момоа?

У другому магазині було більше соснових каркасів для ліжок, ніж варіантів матраців, тож сьогодні я одразу з роботи вирушила до супермаркету за містом, і саме там усе склалося: просторий салон, залитий природним світлом, заспокійливі звуки океану на задньому плані, продавчиня, яка вже мала клієнта, але бадьоро повідомила мені, що її колега підійде до мене з хвилини на хвилину. Шкода, що вона не попередила мене про його очі, щоб я була більш підготовленою: щоб ви знали, вони справді блакитні. Як у Бредлі Купера.

Я не почула, що він сказав, бо вони були настільки яскравими, що мені пригадалася фраза: «Якщо ти збираєшся злетіти, то мушиш сяяти!»

— Перепрошую, повторіть, будь ласка.

— Я Метт, — повторив він.

— Матрацний Метт? — відповіла я, не подумавши.

Він розсміявся, і з того моменту це стало жартом.

Для нього виготовлення матраців було чимось на кшталт чаклунства. Коли він підвів мене до демонстраційних кубів, щоб показати поперечний зріз внутрішніх шарів, я з непідробним інтересом вдивлялася в них, одночасно намагаючись вгадати форму татуювання, яке гралося у піжмурки з рукавом його сорочки.

Однієї миті я дізналася про медичне пояснення заніміння рук, а іншої ми вже обговорювали романи Стівена Кінга (звісно ж, його улюблений — «Мізері»). У перервах між лежанням на різноманітних матрацах ми робили імітації своєї ранкової зомбі-ходи до ванної кімнати і ділилися найдивнішими речами, які ми вигукували уві сні. («Я не можу, у мене тільки три ноги!»)

— Ви знали, що лайливі слова зустрічаються у вісімсот разів частіше у розмовах уві сні, ніж коли ми не спимо?

— Справді? — ахнула я. — Це посилює мій страх заснути в літаку і вигукнути щось нецензурне.

— Вам, напевно, варто подорожувати з рулоном скотчу.

— Так, це завжди виглядає круто. Стиль заручниці.

Він дав мені спробувати іншу подушку.

— Відомі навіть випадки, коли підлітки писали SMS уві сні

— Ніби їм мало проблем, — сказала я, дивлячись у стелю. — Якби у мене була дитина, я б виховувала її в дикій природі. Хоча мені треба було б спакувати туди цілий стос цих подушок — чому вони такі пружні?

— Це талалай-латекс — дихаючий, гіпоалергенний. Насправді його роблять із соку каучукового дерева — можливо, ви могли б стати нашим постачальником, якщо зрештою переїдете в дику місцевість?

Це видавалося набагато веселішим, ніж звичайна рутинна побачень на кшталт: «Тож чим ти займаєшся? Звідки ти? Чи є якісь заборонні приписи, про які я маю знати?». Я не знала, що він скаже далі, і, як спритний лікар, який відволікає пацієнта перед уколом, замість того, щоб ніяковіти, тестуючи матраци, я зручно вмостилася на боці, і базікала, поки він сидів на краєчку сусіднього матраца. Коли продавчиня закінчила роботу і вимкнула світло в інших секціях магазину, я відчула, що його близькість збуджує, а не лякає.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ